

Til sidst skal jeg blot sige, at jeg tror, vi kommer til at opleve flere patientklager i fremtiden.

Det er der nogle der synes er besværligt, men jeg synes, det er en meget god afspejling af, at moderne mennesker kræver deres ret. Og nogle gange viser det sig så, at de ikke har ret, og så får de ikke ret. Men det hører altså med til det at være et moderne, veloplyst samfund, at man også på så svære områder som det her har en instans, hvor man kan klage, og at man kan kræve en meget højt kvalificeret gennemgang af sagerne, og at man derefter kan få en afgørelse inden for et forholdsvis forsvarligt tidsforløb.

Det er det, man har beskæftiget sig med i den betænkning, der ligger til grund for lovforslaget.

Man kan selvfølgelig godt have nogle meget større ambitioner på området, og man kan godt have den ambition, at man vil have det hele lavet om, men det er ikke det, vi har lagt op til her. Vi har lagt op til at forfølge – som jeg sagde før – de tre mål, som jeg skitserede, på samme tid, og vores bud på det er som sagt det lovforslag, der ligger her. Men lad os se på detaljerne undervejs.

Ester Larsen (V):

For at der ikke skal opstå nogen misforståelser, vil jeg gerne give udtryk for, at det er min klare opfattelse, at det gælder for samtlige medlemmer af Sundhedsudvalget, at vi er meget beklemt over de patientoplevelser, som vi får kendskab til, når det drejer sig om, hvordan man oplever den lange ventetid i klagesystemet.

Ingen, som beskæftiger sig med sundhedspolitik i praksis, undgår konfrontation med patienter, som har sygehistorier, som er bekymrende og belastende at lytte til. Og jeg kan sige, at så sent som i går havde vi et fremmøde i Sundhedsudvalget af en ung mand, som havde nogle oplysninger og beretninger om en klagesagsbehandling, som ikke var opmuntrende at høre på.

Så ingen i Sundhedsudvalget går ind for lange sagsbehandlingstider. Vi har alle et ønske om at få sagsbehandlingstiderne nedsat. Her er der ingen forskel. Forskellen består udelukkende i de midler, som man ønsker at tage i anvendelse.

Her er jeg lidt skuffet over at høre ministeren tale så meget imod decentrale nævn, for i min ordførertale lagde jeg vægt på, at der ikke er tale om, at vi skal have 15 forskellige decentrale

nævn. Jeg tror, vi skal have et antal, der svarer til de regioner, som man arbejder med i amterne, og som er dannet omkring universitetssygehuse.

Jeg er også meget ked af det, hvis man kun kan få ensartethed i afgørelserne, hvis alle, der behandler sagerne, sidder på det samme matrikelnummer, for det er da en ødelæggende tankegang for meget andet af det arbejde, der foretages, og det må da være muligt at samordne afgørelsesprincipperne for et fåtalligt antal decentrale nævn.

Og når man bygger det hele op centralt, skal man jo også sørge for at samordne holdningen hos et efterhånden stort antal formænd og næstformænd.

Så at ensartetheden er matrikelbestemt, synes jeg er bekymrende.

Jørn Jespersen (SF):

Sundhedsministeren nævner tre overordnede formål med revisionen af lovgivningen om Patientklagenævnet, nemlig en kortere sagsbehandlingstid, en højere kvalitet i sagsbehandlingen og ønsket om størst mulig ensartethed.

De tre målsætninger deler jeg, men jeg havde en fjerde målsætning med, som handlede om, at Patientklagenævnet i så stor udstrækning som overhovedet muligt skal bruges til at sikre en tilbagemelding til sundhedsvæsenet, sådan at vi bruger anledningen i forbindelse med klagerne til at kigge på den organisation, procedure, viden og kompetence, som findes i sundhedssystemet, for dermed at opnå den højest mulige kvalitet.

For når der bliver peget på nogle sager, hvor tingene ikke er gået, som de burde efter patienternes opfattelse, er det en oplagt lejlighed til at tænke procedure, organisation og kompetence igennem og se, om der er nogle ting, man kan ændre.

Det er jo ikke kun et spørgsmål om at placere et ansvar og en kritik på en given person eller afdeling i sundhedsvæsenet. Jeg synes faktisk, det andet aspekt, nemlig at bruge det til at forbedre sundhedsvæsenet, er meget oplagt. Og jeg går ud fra, at når ministeren ikke nævnte det, er det ikke på grund af en uenighed, men på grund af, at de andre ting var prioriteret højere i ministerens oplæg.

Så vil jeg sige om ønsket om ensartethed, at jeg vil medgive, at man helt generelt skulle forvente, at en centraliseret procedure alt andet lige ville give en større ensartethed, men at det